

Med en Livlighed, der vakte Emanuels største Forbavselse, gav Anders Jørgen sig til at gøre omstændelig Rede for Dyrenes Alder, Karakter og Stamtræ. Med særlig Stolthed fortalte han, at „Tøsen der“ — han mente Føllet — var en direkte Ætling af den berømte *Stærkodder II*, der tre Aar itræk havde taget første Præmie ved Hingsteskuet i Roskilde, og som i det hele kunde bedække sit Bryst med flere Hæderstegn og Æresmedailler end nogen Fyrste.

Emanuel hørte opmærksomt paa ham og besaae med Interesse de forskellige Indretninger i Stalden og i den tilstødende Skære- og Tærskelo. Han undersøgte Hakkelsekniven og Rensemaskinen, udspurgte om de enkelte Skruers og Tandhjuls Betydning og lod sig i det hele grundigt indvie i disse Landbrugets Mysterier, som han ikke havde været paa nært Hold, siden han som Barn havde besøgt en Onkel paa en Herregaardovre i Jylland.

Da de kom ind i Kostalden, fængsledes hans Opmærksomhed dog mest af en Fuglerede, der var klinet op under en af de spindelvævsbesatte Loftsbjælker, og hvorfra et Svalepar fløj ud, idet han traadte ind.

„Nej, se dog!“ udbrød han henrykt.

Anders Jørgen, som mente, at et saa begejstret Udraab alene kunde gælde hans Kvægbestand, lod med et fornøjet Smil sin Haand falde tungt ned paa Bagen af en mægtig Fedeko og sagde:

„Ja, her skal Kap'lanan se et Stykke Kyd!“

Kørerne var nemlig Anders Jørgens Kælebørn, og som Kvægopdrætter og Kvægfeder havde han vundet noget af et Ry i Egnen. Han huskede nøjagtigt, hvor meget hver af hans syv Køer havde malket og vejjet i al den Tid, han havde haft dem i sin Stald. Han vidste paa sine Fingre, hvor mange Pund Klid, Skraa, Halm og Rapskager de havde fortæret, og hvorledes Forholdet i de sidste tyve Aar havde stillet sig mellem Smør-, Kød- og Foderpriser — og om alt dette ud-